

Saundra Mitchell

cu Bob Martin, Chad Beguelin și Matthew Sklar

roman bazat
pe un celebru musical de pe Broadway

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

1. Edgewater, Indiana

EMMA

NOTĂ PERSONALĂ: NU FI LESBIANĂ ÎN INDIANA!

De fapt, e o notă pentru toată lumea. Chiar sunt lesbiană în Indiana și să îți spun ceva: e ca naiba!

Am declarat-o pe internet, pe canalul meu de YouTube, *Emma Sings*, înainte să le spun părinților. Acolo suntem eu, chitara mea și mai mult *cover-uri* după orice e la modă. Oamenii nu se zgârcesc la comentarii, dacă sunt melodii pe care le cunosc, iar mie îmi place asta. Nu am mulți prieteni, așa că salaturile acelea on-line mă fac să mă simt mai puțin singură pe lume.

Nu încerc să fiu descoperită sau ceva de genul ăsta. În primul rând, pentru că niciodată nu funcționează, iar, în al doilea rând, ideea celebrității mă îngrozește. Deja am impresia că toți știu ce fac. Desigur, asta pentru că lumea *chiar* știe ce fac. O singură scăpare și toți au aflat.

Așadar, iată ce s-a întâmplat!

Imaginează-ți scena următoare: vara de dinainte de facultate. Și eu: tăcută și timidă, cu ochelari cu ramă groasă, care mă fac să semăn cu o bufniță. Sunt la un picnic al tinerilor, la Vineyard, care este o biserică. Știi tu, una dintre bisericile noi, cu *brand* și preoți tineri, cu tobe, care chiar au enervat biserici precum First Lutheran, și Missionary Free Baptist, și toate

celelalte case de rugăciune tradiționale din Edgewater, Indiana. Panourile de prost gust din fața lor, pe care erau inscripționate chestii de genul *What's missing from ch-ch? u r!*¹, au fost foarte criticate, când s-a deschis Vineyard.

Desigur, asta înseamnă că toți tinerii vor să meargă acolo. Ce mai rebeliune, nu?

Nu, mamă, eu vreau la biserică aia cool, unde pot merge la slujbă în blugi! Și, normal, toate grupurile de tineri care înainte erau îndrumate spre petreceri în săli sordide, cu punci și prăjituri, se duc acum la picnicuri în aer liber, unde se oferă în continuare mâncare lipsită de gust, pentru că e tot o chetă bisericăscă, până la urmă.

Așa că mă aleg cu o farfurie cu chifteluțe în sos barbecue. Am auzit prea multe povești de groază despre salata de cartofi, salata de ouă, salata de paste și, practic, despre orice salată care folosește maioneză pe post de liant între ingrediente, plus că am citit despre morcovii „baby” că sunt rebuturi de morcovi obișnuiți, cosmetizați și tăiați, așa că nici ei nu îmi fac cu ochiul.

O oală Crock-Pot plină cu chiftele aburinde nu înseamnă chiar distracție de vară (poate în Suedia?), dar măcar par sigure. Mi-am umplut farfuria, iar acum încerc să îmi dau seama cum să le mănânc fără să mă mânjesc. Chestiile astea sunt de nepătruns cu furculițele și cuțitele din plastic pe care le am la îndemână.

La mesele cu mâncare e coadă și nu prea am chef să stau la ea, să iau o lingură. În plus, nu vreau să atrag atenția asupra mea, încercând să sar peste rând, folosindu-mă de o scuză: *Oh, am nevoie doar de o lingură!* Chiar și oamenii foarte drăguți sunt priviți pieziș, dacă se bagă în față la coada pentru mâncare,

¹ Joc de cuvinte în limba engleză bazat pe asemănarea fonetică dintre *U R* și *you are*. În traducere aproximativă: „Ce/Cine lipsește din biserică?” „Tu” (n. red.).

la un picnic „cu ce s-o nimeri” organizat la biserică, iar eu sunt drăguță într-un mod ciudat, în cel mai bun caz. În plus, cine folosește lingura să mănânce chiftele? Lingură-de-chiftele nu ar fi prima poreclă pe care mi-ar da-o oamenii, dar, în clipa asta, am impresia că ar fi cea mai rea.

Să îți spun ceva: nu e cea mai rea! Dar o să ajung și acolo.

Așadar, stau în picioare și încerc să înfulec, când apare ea – păr șaten, ondulat, piele arămie, ochi negri – și se oprește. Mă opresc și eu. Lumea se oprește. Probabil, întregul univers se oprește; nu pot să explic cum.

Pot să explic doar magia, pentru că, în clipa aceea, Alyssa Greene se uită la mine și se transformă într-o zeiță. O zeiță luminoasă, blândă, inteligentă, amuzantă, cu luciu de buze sculptor, pe care îmi doresc instant să îl gust.

Frate, nu sunt surprinsă că mi se scurg ochii după Alyssa Greene! Mereu mi-au plăcut fetele. În copilărie, am fost o lesbiană în adormire. În clasa a șasea, eram înnebunită după Madison, din *Talk to the Hand*, și nu pentru că îmi doream să fiu prietena ei. Iar acum sunt o lesbiană obișnuită, adolescentă. Am gânduri legate de Ariana Grande (gânduri indecente) și simt că, dacă aș întâlni-o pe Lara Jean, din *Tuturor băieților pe care i-am iubit*¹, aș ajuta-o să înceapă continuarea, *Tuturor fetelor care i-au eclipsat*.

Dar chiar sunt surprinsă când Alyssa trece pe lângă toți cei de la masa cu desert și vine la mine cu o frigăruie uriașă. Cu un zâmbet orbitor, zice:

— Asta e singura chestie care funcționează.

Nu sunt surprinsă că e drăguță, ci că m-a observat. Că sunt cumva vizibilă pentru cea mai frumoasă fată care a existat

¹ Film Netflix, având la bază romanul omonim semnat de Jenny Han, trad. din limba engleză de Teodora Constantinescu, Editura Trei, București, 2018 (n. red.).

vreodată. Surprizele continuă, pentru că îmi atinge mâna. Și stă cu mine, în timp ce străpung chiftea după chiftea. Ba chiar mă lasă să împart una cu ea. CHIAR ACOLO. LA PICNICUL BISERICII.

Pe peluză, lumea joacă *cornhole* – care este numele unui joc în care arunci cu o pungă și trebuie să nimerești o gaură –, iar dintr-un difuzor se aude muzică rock creștină, grație playlistului de pe iPhone-ul pastorului Zak. Cerul este de un albastru infinit, iar Alyssa Greene își lasă numărul de telefon în telefonul meu. Apoi mă roagă să îi trimit un mesaj, să aibă și ea numărul meu.

În seara aceea, am înregistrat un cover TSwift pentru *Emma Sings*. În lumea mea, totul era atât de fantastic și de minunat, încât, fără să stau pe gânduri, am spus lumii că sunt îndrăgostită de o fată frumoasă! Fără nici cea mai mică ezitare. Am încărcat cântecul, am ales o imagine cât de cât decentă și m-am dus la culcare.

M-a trezit mama.

Sunt sigură că, într-o bună zi, aceasta va fi o poveste amuzantă, dar, pe moment, m-a scuturat să mă trezească și mi-a îndesat în față o hârtie printată a paginii mele de YouTube. Iar când m-a întrebat „Ce e asta?”, tot ce am reușit să zic a fost: „Nu știu!”

Pentru că chiar habar n-aveam despre ce e vorba.

— Nu așa te-am crescut! a țipat ea.

— Așa *cum*?! am întrebat, pentru că, repet, fusesem trezită la propriu dintr-un somn profund, cu o hârtie aproape îndesată în nări.

Mama s-a îndreptat de spate, fiind, ce-i drept, nu foarte impresionantă, la o înălțime de numai 1,62 metri.

— Știi foarte bine despre ce vorbesc, Emma!

Însă habar nu aveam! Nu mă crescuseră să... cânt pe internet? Să postez filmulețe cu mine în minunata mea pijama

somon, pe care mi-o dăruise buni de Crăciun? Totuși, sinceră să fiu, după câteva secunde, bietul meu creier s-a trezit din letargie. Cu o seară în urmă postasem un videoclip plin cu inimioare neobrazate și nefiltrate, adresate unei fete care îmi dăduse o frigăruie pentru bezele. (Și o versiune cât se poate de satisfăcătoare a „melodiei noastre”, dacă pot spune așa.) După ce am făcut public acel filmuleț, cineva din oraș trebuie să îl fi văzut și – cu sensibilitatea delicată inflamată – a informat-o imediat pe mama. (Aceasta a printat pagina mea de profil, de parcă era o rețetă de salată Crunchy Ramen Noodle; chiar nu avea cum să o găsească singură.)

Presupun că în clipa aceea eram prea uimită să îmi fie teamă de părinți, despre care știam bine că erau dintotdeauna membri ai unei biserici care îi ura oficial pe homosexuali, dar, în realitate, erau „prea drăguți” să spună ceva despre asta în public. Probabil că am luat tăcerea drept aprobare, lucru care, de-a lungul istoriei, s-a dovedit a fi o politică foarte proastă, așa că am spus adevărul.

— Îmi place de ea!

— Ei bine, trebuie să încetezi cu asta! a izbucnit mama, de parcă aș fi putut să anulez faptul că eram lesbiană, la fel cum anulezi abonamentul la Netflix. Așa ceva nu se întâmplă în casa asta! Nu sub acoperișul meu!

Dacă asta ar fi o poveste care îți merge la inimă, așa, ca o supă de pui, acum ar fi momentul în care aș spune: „Mda, pentru o vreme, a fost dificil, dar, în cele din urmă, părinții mei și-au amintit că sunt unicul lor copil și că mă iubesc necondiționat. S-au alăturat PFLAG¹ și au început să poarte la paradele LGBT

¹ Parents and Friends of Lesbians and Gay (PFLAG), organizație nonprofit care îi reunește pe părinții și prietenii reprezentanților minorităților sexuale din Statele Unite (n. red.).

tricouri cu adevărat jenante, cu mesaje de genul: ÎMBRĂȚIȘĂRI MATERNE GRATUITE și ÎMBRĂȚIȘĂRI PATERNE GRATUITE. Eu mi-am adus iubita acasă și, până să absolvim, au încetat să o mai numească «amica mea»”.

Îmi pare rău! De data asta, sufletul tău o să rămână neîncălzit.

S-au certat pe tema asta săptămâni în șir: tabără de convertire sau evacuare. Și, în cele din urmă, m-au lăsat să îmi iau chitara și lucrurile de școală, mi-au cerut cheia de la casă și m-au dat afară. Toate hainele mele, laptopul, cutia cu felicitările de ziua mea, pe care le adunam de la șase ani – ei bine, am auzit că au dat foc lucrurilor pe care n-au putut să le doneze.

Câtă dramă, nu-i așa?

Așadar, acum locuiesc cu bunica, buni, la două străzi de casa părinților mei, în Edgewater, Indiana. Sunt singura lesbiană declarată din școală și e bine, pentru că încă mai am canalul de YouTube. E cât se poate de banal și știu că nu va ajunge niciodată viral, dar am abonați, iar reacțiile lor sunt prietenoase. Suntem pe aceeași lungime de undă, prieteni homosexuali. Am nevoie de ei. Am o nevoie atât de disperată de ei, încât îi tratez ca pe niște Pokemoni QUILTBAG¹: trebuie să îi adun pe toți.

Există locuri unde e în regulă să fii homosexual declarat. New York, San Francisco... locuri imaginare, în ținuturi imaginare, departe, foarte departe de aici, dar Indiana nu se numără printre locurile astea. Așa că, da, iată sfatul meu: nu fi homosexual în Indiana, categoric, evită asta!

Aici te așteaptă doar suferință.

¹ Queer/Questioning, Undecided, Intersex, Lesbian, Trans (Transgender/Transsexual), Bisexual, Asexual, and/or Gay/Genderqueer (QUILTBAG), termen generic care desemnează minoritățile sexuale (n. red.).

2. Edgewater, Indiana

ALYSSA

PROBABIL CĂ NU AI FOST NICIODATĂ PE AICI, AȘA CĂ DĂ-MI voie să îți spun ceva: Indiana este un loc minunat. Uneori, noaptea, luna strălucește de după nori atât de tare, încât cerul este sidefiu. Mă trezesc dimineața, la cinci, să merg la școală, iar drumurile sunt învăluite într-o ceață argintie. Chiar înainte să răsară soarele, când autobuzul meu cotește la stânga, pe State Road 550, totul devine purpuriu, apoi violaceu, apoi roz.

Vara, avem hectare de licurici. În pădure e un lac suficient de curat să poți înota în el. De-a lungul gardurilor cresc zmeuri, duzi și muri, ale căror fructe le poți culege în voie. Toamna, avem o explozie de culori de sezon și livezi cu meri, de unde poți să culegi. Ai mâncat vreodată biscuit proaspăt scos din cuptor, cu unt de mere? Al naibii de bun!

Avem genul de ierni pe care le vezi pe cărțile poștale de Crăciun. Dealuri albe care se întind la nesfârșit și foșnetul zăpezii când ninge, și nopți atât de întunecate, că poți vedea Calea Lactee. În zilele senine, vezi câmpiile necuprinse. Parcă ar fi o nemărginire argintie, sclipitoare, care capitulează doar în fața unui orizont albastru, sticlos.

Indiana înseamnă orașe mici și parade de 4 Iulie, și baschet. Mult baschet. Mult prea mult baschet, de fapt. Este statul *sport/religie*. Dacă ajungi la liceu fără să juri credință celor de la IU

Hoosiers sau Purdue Boilermakers¹, ești azvârlit pentru totdeauna în anonimat.

(Dispensă specială pentru Fighting Irish²; ai voie să-ți placă Notre Dame, dar tot ești un pic dubios.)

În Edgewater, secretul este să fii fan al echipei școlii, James Madison Golden Weevils. Când avem vreo reuniune, nu este pentru echipa de fotbal. Nu! În clasamentul național, echipa de fotbal e pe a treia poziție de la coadă; nici nu există pentru noi.

Reuniunea este pentru echipa de baschet. Comitetul de organizare este pentru echipa de baschet. Întâlnirile susținătorilor, târgurile de patiserie, de hârtie de împachetat, de popcorn în corne uriase, toate sunt dedicate baschetului. Hai, Golden Weevils!

Prin urmare, echipa de baschet reprezintă motivul pentru care biletele pentru balul de absolvire sunt distribuite raționalizat. Puse laolaltă, echipa liceului (de la prima la a treia serie), echipa de juniori a liceului (două serii) și echipa anilor pregătitori (*patru* serii!), garantat avem o sută cincizeci de sportivi, care probabil că vor veni însoțiți de o sută cincizeci de parteneri, iar șeful pompierilor zice că nu putem băga mai mult de patru sute de oameni în sala de sport.

Astfel, când Viitorii Păzitori ai Mălaiului (VPM) Americii își instalează mesele pe Holul Campionilor (adică holul de la intrare, unde sunt vitrinele cu toate trofee) să vândă bilete de bal, au trei probleme majore:

1. Cutia cu bani. Se plătește doar cash, așa că nici nu încerca să aduci vreun cec de la părinți. Cei de la VPM

¹ Echipele sportive interuniversitare ale Indiana University Bloomington, respectiv ale Purdue University (n. tr.).

² Notre Dame Fighting Irish este numele sub care concurează echipele sportive care reprezintă University of Notre Dame (n. tr.).

nu dau doi bani pe bonurile valorice de la Precious Moments¹.

2. Un vraf de bilete cu un design creat de singurul elev din școală care știe să folosească bine Photoshopul. (Cuvântul-cheie fiind *bine*; toți de pe aici știu cum să aplice filtre de Insta, dar când vine vorba despre text, parcă fonturile unui subreddit s-au îmbătat și încep să vomite Papyrus și Comic Sans.)
3. Lista. Lista are două coloane: numele tău și numele partenerului. Iar acestea sunt împerecheate într-un fel de neînțeles; la balul nostru nu există bilete pentru bărbați neînsoțiți. Lista reprezintă motivul pentru care eu și iubita mea am avut o discuție serioasă despre bal.

E ultimul nostru an de liceu, ultima noastră șansă. Și vreau, chiar vreau să mă duc și să dansez sub o lună din carton și sub stele din folie de aluminiu. Vreau să mă uit în ochii ei căprui ciudați, care uneori devin albaștri, iar alteori verzi, în funcție de hainele pe care le poartă. Vreau să o iau în brațe, iar întreaga lume să dispară.

Dar nu o să dispară!

Nu aici! Nu când mama e cu ochii pe noi!

Vreau să fie clar: nu mi-e rușine că sunt lesbiană! Iubesc dragostea și o iubesc pe iubita mea! Iubesc șoaptele și săruturile pe furiș! Ador să mă cuibăresc lângă ea pe canapeaua ciudată din velur a buniciei ei și să ne uităm la filme, când ploaia bate dinspre vest! Îmi place că mâinile noastre sunt exact la fel de mari, iar ea are piciorușe cu degete foarte lungi! Când cântă,

¹ Magazin on-line de cadouri, din America (n. tr.).

o iubesc și mai mult. Atât de mult, încât chiar doare, de parcă o mână îmi strânge inima, până se face cât un diamant!

Ea strălucește ca un licurici, pentru că are părul auriu-castaniu; ochii ei sunt albaștri, cu nuanțe verzui. Când își dă jos ochelarii, îmi place să îmi lipesc nasul de al ei și să o privesc în ochi, pur și simplu. O face să râdă și să roșească: obrajii îi devin brusc rozalii, la fel ca buzele. E dificil să ne șoptim iubirea, în loc să o strigăm întregii lumi.

Dar problema e mama, care nu e pregătită pentru asta. Acum este fragilă. A rămas fragilă, de când tata ne-a părăsit. A fost atât de ușor pentru el! Pur și simplu, a umplut o geantă sport și a dispărut în noapte. Și-a întemeiat o nouă familie – mă rog, având în vedere când s-a născut sora mea vitregă, și-a întemeiat-o *înainte* să plece.

Iar de atunci mama trăiește într-o delicată bulă de cristal. Crede că, dacă se duce mai des la biserică, dacă se roagă mai mult, dacă șmotruiește casa mai bine, dacă slăbește aproape zece kilograme, dacă mă crește cum trebuie, dacă, în sfârșit, îi reușește rețeta aia de friptură la cuptor pe care i-a dat-o soacra ei, tata se va întoarce acasă. Poți să îi vezi convingerea în ochi; e ca un transformator lovit de fulger. Scoate tot din ea, agitat, rapid, încontinuu.

Asta înseamnă că trebuie să fiu fiica perfectă. Trebuie să iau doar note mari, să am doar cursuri dificile, astfel încât evaluarea mea să atingă nivelul maxim de 4.0. Școala la care voi intra pe baza mediei trebuie să fie prima alegere a altora. Trebuie să predau la școala de duminică, iar copiii mei trebuie să fie cei mai talentați, genul care îi fac pe părinți să plângă de bucurie.

Dar eu sunt președinta Consiliului elevilor pentru că eu am vrut asta. Deoarece am crezut că pot schimba lucrurile care trebuie schimbate și pot consolida lucrurile care trebuie

consolidate. Totuși, trebuie să mă duc la bal într-o rochie lila până la genunchi, cu bretele foarte subțiri, pentru care mama a muncit câte șaizeci de ore pe săptămână, timp de o lună, să o poată cumpăra. Are cristale Swarovski pe corsaj. Swarovski. Cristale.

Și pentru ce? Ei bine, pentru că ea este președinta APP (Asociația Părinți-Profesori) (nu uita, perfectă în toate cele), iar ei sunt gazdele-însoțitori pentru bal. Anul acesta *va fi* perfect și va fi perfect cu mine în rochia *aceea*, la brațul unui băiat în smoching.

Un băiat. Oricare! Mama nu știe care, dar, cu siguranță, are propuneri. De exemplu, Paolo, care a venit prin programul de schimb și frecventează biserica noastră. Un student în anul al doilea așa cum se cuvine, care arată precum studenții în anul al doilea: bine făcut, cu mers sigur pe el. Nu mă înțelege greșit: e sexy, dar se culcă pe ascuns cu dirijorul corului nostru, așa că șșșșt, asta rămâne între noi!

Ideea e că bula mamei se va sparge. Ea crede că face un fel de magie domestică, dar, de fapt, se minte. Îi minte pe toți. În orice clipă, lumea ei se va prăbuși. Vraja se va risipi, iar eu va trebui să o repun pe picioare.

De aceea nu vreau să fiu eu cauza căderii ei. Și de aceea „nu mă cert, ci discut serios despre bal cu iubita mea”. Ea își dorește o noapte magică, iar eu, la fel, dar trăim în Edgewater, Indiana, iar să completăm lista aceea cu numele noastre alăturate – Emma Nolan, Alyssa Greene – înseamnă mai mult decât să plătim două abonamente la sala de sport a școlii.

Emma știe mai bine decât oricine cum stau treburile.

Mama și tatăl ei încă frecventează biserica mea. În fiecare săptămână. În aceeași bancă. Aceleași fețe împietrite privind în sus, spre vitraliile din spatele amvonului întruchipându-l pe

Domnul. Adună mieii la picioarele Lui; când lumina bate în vitralii, părul îi e aproape auriu.

Tata e deja plecat. Mama e în lumea ei, probabil, cu tot cu dansul magic și cu muzica de rigoare. Pentru mine, să merg la bal înseamnă mai mult decât să îmbrac o rochie și să cumpăr un buchețel de flori. Înseamnă să aleg între a fi fiica fără cusur, perfectă, și a lua o bătă cu care să o sfărâm pe mama în milioane de bucățele.

Totuși, vreau să pot zbura liberă și să spun da, și să o sărut pe Emma sub lumina sclipitoare a unui glob disco închiriat. Așadar, discutăm. Nu ne certăm. Nu vreau să mă cert. E primăvară, iar în Indiana e din nou frumos. Suntem noi, cerul albastru, perii îmbobociți și lalelele care înalță mici boboci spre soare, și înclin să spun da. Vreau să spun da.

O să vedem!